

Hoofdstuk 123

Lieve kleinkinderen,

Op 6 maart 1928 trouwden mijn ouders en een week later voeren ze op een stoomboot naar Canada. In het boek 'Onze herinneringen' dat ik voor jullie papa's en mama's geschreven heb, staat een uitgebreid verslag over deze mislukte emigratie van mijn papa en mama. Als jullie willen, kunnen jullie dat verhaal dus lezen. Vraag jullie ouders maar eens naar dat boek dat bij jullie in de boekenkast staat.

Mijn moeder vertelde mij dat zij daar in Canada armoede, ja zelfs honger geleden hadden. En zei ze tegen mij: 'Wij baden in het gebed het 'Onze Vader' om ons dagelijks brood. Maar als je honger hebt, dan bid je die regel wel anders dan wanneer je het normaal vindt dat er elke dag eten op tafel staat en dat zelfs de restjes eten weggegooid worden.'

Hoofdstuk 123 - Bidden om honger - 1 Koningen 17 : 1 - 8

Hij woonde aan de andere kant van de Jordaan, in het land van Gilead, in een dorp dat Tisbe heette. Een profeet was deze man en Elia was zijn naam. Maar er waren in Israël niet veel mensen die hem kenden en wisten van zijn felle haat tegen de Baäls en van zijn brandende liefde voor de Heer, de God van Israël. Het deed hem pijn dat zijn volk steeds meer van de goede weg afdwaalde en vreemde goden achternaliep. Hij had zijn leven wel willen geven om het weer goed te krijgen. Maar wat kon hij beginnen tegen het ongehoorzame volk, tegen een koning die hen voorging in het kwaad, tegen koningin Izébel met haar Baälpriesters? Het zou niet lang meer duren, dan zou behalve hij niemand meer in de Heer geloven en dan zou God komen om een einde te maken aan dit volk en het vernietigen....

En toch kon hij niet geloven dat het zo ver zou komen! Diep in zijn hart hoopte hij dat God een wonder zou doen en dat het volk tot inkeer kwam en dat het zou erkennen dat God in de hemel alle macht heeft en niet de Baäl. De mensen zeiden dat Baäl een zonnegod was en de god van de regen.

Als God de Heer nu er eens voor zou zorgen dat er geen regen meer viel en er 's morgens ook geen dauw meer zou zijn, zou het verblinde volk dan inzien dat Baäl machteloos was, niets anders dan een ijdele droom?

Elia begon te bidden. Hij smeekte de Heer of Hij genadig wilde zijn en zijn volk wilde straffen. 'Heer,' bad hij, 'laat uw volk zien dat alleen u alle macht heeft en dat de Baäl, de god van de regen, een verzinsel, slechts een sprookje van mensen

is. God in de hemel, laat het **niet** meer regenen, zodat er honger in het land komt en dat de mensen zich weer tot u bekeren en u om hulp vragen, zoals ook in oude tijden gebeurde.'

Bidden.

Op zekere dag wist Elia dat zijn gebed verhoord was. Blij was hij dat God naar zijn volk om wilde zien. Maar tegelijkertijd vond hij het heel erg wat er zou gaan komen: *bittere armoede en honger*. Arme mensen, voor hen geen brood meer. En vooral hun kinderen zouden sterven van honger.

Maar hij wist dat het goed was, waarom hij gebeden had. Het ging om Gods volk en zoals een vader zijn kind niet uit wreedheid straft, zo zou ook nu de Heer zijn volk straffen om het op de juiste weg terug te brengen.

Elia sloeg zijn mantel om zijn schouders, pakte zijn reisstaf en ging naar Samaria, naar koning Achab. De koning en alle andere mensen in zijn paleis moesten weten waarom er een hongersnood zou komen. Het werd een moeilijke reis van Tisbe naar Samaria, vanwege de opdracht die hij van God gekregen had. Nog nooit had een profeet des Heren zo'n boodschap als deze aan een koning moeten brengen.

Honger was er geweest in de dagen van Abraham en Jacob, in de dagen van de Richters en ook tijdens de regering van koning David. En altijd hadden de vrome mensen gebeden om regen. *Hij, Elia, de profeet uit Tisbe, was de eerste geweest die gebeden had om droogte en om honger.*

O God, dacht hij, dat het zo ver moest komen! Maar hij had geen spijt en met grote, moedige stappen liep hij verder. De honger zou komen, maar daardoor was er nu weer hoop voor Gods volk.

Hij was niet bang toen hij voor de koning stond. Zelfs al wilde Achab hem doden, wat kon deze koning tegen hem beginnen, als God dat niet wilde!

Met een ernstige en luide stem sprak hij: ‘Koning Achab, luister! Zo waar de Heer leeft, de God van Israël in wiens dienst ik sta, de eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen, tenzij ik het zeg.’

Elia draaide zich om en liep het paleis uit. Hij was al buiten voordat Achab goed beseftte, wat de profeet tegen hem gezegd had....

In het voorjaar, toen de vroege regen niet viel en in die zomer toen het koren op het land verschroeide, toen begreep koning Achab maar al te goed wat die vreemde, sombere profeet met zijn woorden bedoeld had. Hij haatte die man, die door zijn vloekspreuk het niet meer liet regenen en dat er zelfs geen dauw meer kwam! Overal liet hij hem zoeken. Zelfs naar het buitenland stuurde hij zijn boodschappers om Elia op te halen. Hij moest hem hebben, die ongeluksprofeet. Alleen wanneer hij hem doodde zou die vloekspreuk zijn kracht verliezen en kwam er weer regen.

Maar de dienaren van koning Achab vonden Elia niet. Die zat al lang veilig verborgen tussen de rotsen aan de andere kant van de rivier de Jordaan. De Heer zelf had zijn dienstknecht naar de beek Krith gestuurd, een zijriviertje van de Jordaan. Daar was nog water genoeg om te drinken en vogels, raven, brachten hem het eten....

De Heer zelf had Elia naar de beek Krith gestuurd.

Lange tijd verbleef Elia daar in de eenzaamheid. Als het 's morgens licht werd en ook 's avonds voor het donker, kwamen de grote, zwarte vogels aangevlogen met brood en vlees in hun snavels en lieten het dichtbij Elia vallen.

Het was niet altijd vers en ook niet altijd lekker, maar terwijl het gewone volk honger leed, kreeg hij ruim voldoende!

Nog nooit had een mens op deze manier uit Gods hand gegeten. En die zwarte vogels waren voor Elia als engelen die rechtstreeks van God kwamen. Wat gaf het dat het overdag in de felle zon bloedheet was en dat er niemand was met wie hij kon praten. Nog nooit had hij Gods nabijheid zo duidelijk gevoeld als hier bij de beek Krith. Wachten zou hij, maandenlang en als het moest, zelfs jaren.

Grote, zwarte vogels kwamen aangevlogen met brood en vlees in hun snavels.

En als in het land de nood op z'n hoogst was, dan zouden de mensen tot God roepen en met elkaar alle Baälsbeelden vernietigen. Dan zou de Heer hem horen en weer regen geven. Elke dag dronk Elia water uit de beek. Het was helder en heerlijk koel. Veel lekkerder dan als hij thuis gedronken had.

Maar tenslotte begon ook de beek uit te drogen. Er kwam steeds minder water. Elke dag zakte het waterpeil en het zou niet lang meer duren en dan zou er geen water meer komen. Hoe het dan moest wist Elia niet. Maar ook dat zou goed komen. God zorgde voor hem.

Op een dag toen de beek bijna droog stond, kwam het woord van God weer tot Elia. De Heer zei: 'Ga naar de stad Sarafath in de buurt van Sidon en blijf daar voorlopig. Er woont daar een weduwe, bij wie je kunt logeren. Ik heb tegen haar gezegd dat ze voor jou moet zorgen.'

Diezelfde ochtend nog ging Elia op reis. Sarafath, dacht hij, dat is juist het land van de Baäls en ook het land van koningin Izébel. Ook daar zou weinig eten zijn en die vrouw moest hem de kost geven! En dan een weduwe! *Gods wegen zijn voor ons mensen vaak onbegrijpelijk.* Maar na die raven die hem elke dag eten brachten, wist Elia dat voor God niets onmogelijk was.

Dagenlang liep hij door de dorre velden en langs eenzame wegen. De grote wegen en de steden liet hij links liggen. Hij begreep dat de dienstknechten van Achab hem nog zochten.

Izébel had eens moeten weten waar hij zo lang geweest was en dat hij nu naar haar geboorteland ging. Bij de berg Krith, waar geen mens woonde en waar ook niets te eten was, had Achab niet naar hem laten zoeken. Van Gods raven kon hij natuurlijk niet weten, evenmin als straks van de weduwe van Sarafath.

Wacht maar, dacht Elia, er komt een dag dat Achab en zijn vrouw Izébel zullen weten hoe groot de macht van de Here God is!

En dan zal al het kwaad dat zij samen over Israël gebracht hebben op hun hoofden neerkomen.